

וורדים בצנצנת לבניה

איש מדור השתלנות והגנות של משרד החקלאות, חיים לטה, בעל בלורית שחורה ומקורלת ואיטידיבור נסתייע בעשרה חב' רים לעבודה להדרכה, סידור ופירוק אחת התערוכות שהפכו מוסד חיפאי שכית תחת חסותו של ראש העיר, אבא חושי.

תערוכת הפרחים הוכונה לחנך את תושבי חיפה לשמור על פרחי הגנים העירוניים ול"העריך הערכת יתר את גוי הפרחים. אך מציאת מקום לתערוכה לא היה קל ביותר והיוזמים נאלצו להסתפק באולם הישיבות של העיריה שאינו יכול לקלוט יותר מ-200 מבקרים בבת אחת. אולם גם עם פתרון זה לא יכלו אנשי לטה להתחיל בהקמת התערוכה. כי באולם נערך טקס הענקת תואר אורח כבוד לסופר דוד פינסקי והאולם נמסר לידי אנשי משרד החקלאות רק בערב שלפני פתיחת התערוכה. ואז החל מרוץ שגועני שארך 21 שעות עד שהתערוכה פתחה באולם.

שני מספרים. התערוכה נפתחה במועד, ארבעה חודשים לאחר שיוזמה, וקהל סקרני בן 8000 איש שטף משך שלושת הימים הראשונים את האולם, עבר על פני עציצי הפרחים בצדי המדרגות, צפה בתכנית ענקית של הפרק העירוני והתפעל למראה 200 צנצנות הלבניה שהכילו ורדים ססגוניים וסוסי פנים זקופיקומה.

מלבד הסברה על הרקפות התרבותיות ש"אינן ילדות הארץ (הן הובאו עליידי פרחים מסחריים) התלהבו המבקרים במיוחד בישי אגרסלים שקופים שהכילו שושני מים לבנות צפות בתוך עלים ירקוקים ושגודלו עליידי רופא שעסוקו החביב הוא גדול פרחים.

אולם הישגם העיקרי של הפרחנים, מבחינה חממית לפחות, נתגלה לצופים מתוך שני כספרים שהובלטו בקצה האולם: מדי שנה נמכרים בישראל פרחים בחצי מיליון לירות. המספר השני, שהוא רב חשיבות במיוחד: ערך היצוא של פרחי ישראל, באריות מש"מרות, הוא קרוב ל-300 אלף לירות במטבע זה.

סטודנטים

הגעועים הביתה הורגים

הבעיטה שקבלו הסטודנטים הישראליים הלומדים בחוץ-לארץ עקב המדיניות הכללית החדשה ואשר כתוצאה ממנה נפגעו סטודנטים ישראלים רבים הלומדים באירופה ובארצות-הברית, לא השפיעה במדה רבה על 20 הסטודנטים הישראליים בקנדה. טעה שמאות סטודנטים מתחבטים כיצד לכלכל את עצמם בחוץ-לארץ מוסר כתב מיוחד של העולם הזה, משה בן-זשחר, מ"קנדה, על הצד השני של המטבע — צעירים ישראלים שהסתדרו בכוחות עצמם ומרוויח חיים את לחמם ללימודיהם:

אחד מלוחמי הראל ומפורצי הדרך לירושלים, דני, לומד רפואה במכללת מקגיל המפורסמת ומרויח את לחמו ולימודיו בכ"בדו ואף מצליח לחסוך דולרים רבים לנסיעות חופשה בקנדה ובארצות-הברית ובשנה הבאה מקנה הוא לבקר את בני משפחות בישראל.

כי דני עובד משך 4 שעות ביום כמנקה מרבדים במכבסה מיוחדת ומרויח 160 דולר לחודש. מתוך סכום זה הוא מוציא עבור חדר מרוהט מכוסה מרבדים 35 דולר לחודש. דש 75 דולר לחודש — האוכל, והשאר מוצא לצרכי לימוד, מלבושים וביילוי. דבורה, ממשותרות גבעתי, הלומדת ב"אוניברסיטת מונטריאול חימיה. נמצאת בקנדה שנתיים והספיקה לחסוך כ-1000 דולר עבור נסיעה לישראל וביקור ביניים באירופה.

דבורה היא בוגרת הגימנסיה הרצליה ומלמדת עברית בבית-ספר במונטריאול ב"שכר של 200 דולר לחודש. היא עסוקה ב"היא מקדישה ללימודי החימיה. כששואלים אותה "דבורה, מה נשמע?" עונה היא: "עושים חיים, אבל הגעועים הביתה הורגים!" דבורה הספיקה לבקר משך השנתיים בכל קנדה ממונטריאול עז ואונקובר, מרחק של אלפי מילין ובחופשת האביב השתא נוסעת היא לביקור בפלורידה. אברהם, מנכי מלחמת העצמאות הגיע ל"קנדה לפני שנה ולומד רוקחות באוניברסיטת מונטריאול המונה 25.000 סטודנטים. הוא בוגר בית-הספר הריאלי בחיפה ונפצע בקרבות הצפון. משהגיע לקנדה התאכסן ב"שבועות הראשונים בבית-מלון, בו הוציא את סכום הדולרים האפסי שהיה ברשותו.

הלאה משם הדרך קשה ומזיקה לצמיגים. וכך הולכים אנו כל הזמן בפיגור של יממה.

שכטים ארירים ופראיים

צפרה, נוטלת מעמוס את מכשיר האלחוט. "האללו מטוס, האללו מטוס, האללו מטוס!" קולה מלא גוון של חדגוניות המיוחד לק" שרים. כנראה שכבר הספיקה ללמוד את המלאכה היטב מזמן. לבסוף היא מפסיקה:

עשרות קילומטרים). אלה הם האנשים החיים הראשונים שאנו רואים מזה ארבעה ימים. וגם אותם אפשר לראות רק בעזרת המש"קפת שלי, לאחר תור ארוך של סקרנים. פתאום נוצצת קרן אור מן ההר הרחוק. ועוד אחת. עתה מתנוצץ האור בתכיפות. הם מאותתים לנו חזרה! הירוד! הצלחנו ליצור קשר עם העולם החיצוני. אילו רק יכולנו להתקשר כך גם עם המטוס! אך הקשר

אחמד ממשיך ללמלל לעצמו. "אללה! אללה! ו...! ו...! אני אספר עליהם לבני עד שאמות." אך פניו מתעצבות פתאום. "אבל הם לא יאמינו לי", הוא נאנה. "הם יאמרו לי שאני זקן שוטה ושקרן!" 14.15 — אנו מתקדמים לכיוון ג'בל... הירידה מן הפיסטה קשה מאד — בעיקר בשל האבנים הקטנות הדוקרות את הרגלים מבעד לסוליות הגומי הרכות. בינינו ובין

"העינים מופנות למטוס בחרדה. האם יראה אותנו? האם יקוטט את שירורנו... שוב ציפיה א"

ההר הגבוה משתרע עמק גדול, רזוע סלעי ואבנים הלוהטות בשמש. אני מכנה אות עמק המוות כי הוא מזכיר לי סרט שראית בנעורי עם ואלאס בירי. אנו מתקרבים להר. עמוס עוצר את הש יירה ואנו נערכים להתקדמות במסע צבאי כתתנו מהווה כיתת חוד, גד צועד בראש ע מקלע על השכם, אני אחריו עם תרמי ומחסניות.

מגיעים לרכס האחרון לפני ההר. מכיון הגבול נשמעות כמה יריות בודדות. ה היריות מרוחק, הכדורים אינם מכוונים אלינו השיירה ממשיכה להתקדם.

"ל. ח. מ. — אותיות לא יפות אך אין לטעות..."

וום! וום! מעל ראשינו שורקים קלעים השיירה נעצרת, כולם נשכבים במקום. ג רץ קדימה עם המקלע, תופס עמדה עי הרכס, בכיוון ממנו באו היריות. אני רי אחריו, מוכן לספק לו את התחמושת. עמוס מצטרף אלינו: "אל תירוד, הו

סמלי בלבד: הקבוצה השנייה אינה יודעת לאותת. היא מחזירה לנו סתם קרני אור מקוטעות.

אחמד ניגש אלי. עיניו השחורות נוצצות והוא כולו אומר סקרנות. "איפה אנחנו?" הוא שואל.

אני אומר לו. "יא אללה!" הוא כמעט מתעלף מרוב התפעלות.

אני רוצה להגביר את הרושם. "ושם זה..." אני מוסיף.

עיניו של הזקן נפערות. קשה לו, כנראה, לו אמין למראה עיניו.

"זהו...? זהו באי...?" הוא שואל.

עכשיו תורי להשתר-מם. מדוע קשה לו להאמין לדבריו? מד מ" יוחז בהר הכחלהל?

"זה ממש חלום", ממשיך אחמד להתפעל.

"הרי עד עכשיו שמע" תי על... רק באגודה. שם חיים שבטים אדי" רים ופראיים שכל ה" שליטים פחדו מפניהם התורכים, המצריים —

אפילי האנגלים פייסי אותם ובקשו לחיות עמיהם בשלום!"

אני שואל אותו אם הוא היה כבר פעם ב" סביבה הזאת.

"למה אתה חושב אותי?" הוא שואל. "אני בסך הכל בדואי מסכן שלא עובתי מימי את סביבות באר-שבט. כאן אנחנו כמו עוורים. אנו סומכים על אללה ועליכם שתר

ציאו אותנו מכאן בשלום."

"אין בכלל קשר", היא מוידעה. "הסוללה לא בסדר". כרגיל.

בינתים חג המטוס פעם, פעמיים ונעלם מעבר לאופק. קיצוב הלחם ימשך כנראה.

13.45 — המקלעים מוצבים להבטחה. כל התבריא מצטופפים על גל אבנים, ברוב הפיסטה, מקשיבים להסברים של בנץ. המר"י

התפעלות.

"האלדו מטוס, האלדו מטוס..."

אה המשתרע הרחק מתחתנו הוא האדיר ביותר שראינו עד כה. "שם ההר הגבוה שממולנו הוא ג'בל... אפשר לראות מכאן את ערמות האבנים", מסביר בנץ. "עד כמה שידוע לנו, לא דרכה עריין רגל עברית שם."

במרחק מוזקרת פיטמה כחלחולת, המת" נשאת בתוך אדי שרב: זהו... מזרחה מת" משכת שרשרת של רכסים אדמדימים: אלה הם הרי אדום, מעבר לגבול הירדן. מצפון, על רכס בשטח ישראל, נראות דמויות זעירות מתנועעות על הפיסטה הקרחה. ואבה, חבר קיבוץ קלטה המשמש כסויר, טבח ואפסנאי חלקי מוציא מכיסו שתי מראות צבאיות קטנות, מציבן זו מול זו, לוקח עפרון ומת" חיל לנוע את ידו מול אחת המראות: הוא מאותת בהלוגראף לאנשים על ההר (מרחק